

Předmětem řízení je nárok žalobkyně na zaplacení částky uvedené ve výroku tohoto rozsudku. Dle tvrzení strany žalující tento nárok vznikl z titulu nesplacením peněžních prostředků poskytnutých žalovanému ze smlouvy o zápůjčce č. [REDAKCE]

Ve věci bylo soudem nařízeno ústní jednání na den 14. 11. 2019. Žalovanému bylo dne 31. 10. 2019 vyvěšením na úřední desce soudu doručeno předvolání k tomuto jednání, jehož součástí bylo poučení o skutečnosti, že pokud se žalovaný k jednání bez důvodné a řádné omluvy nedostaví a navrhne-li to na jednání strana žalující, bude soud pokládat tvrzení obsažená v žalobě o skutkových okolnostech, týkajících se sporu, za nesporná a na tomto základě může o žalobě rozhodnout rozsudkem pro zmeškání.

Žalovaný se k uvedenému jednání bez omluvy nedostavil. Soud proto vyšel z tvrzení uvedených v žalobě jako z tvrzení nesporných a na jejich základě rozhodl v souladu s žalobním návrhem, neboť se nejedná o věc, ve které by nebylo možné uzavřít a schválit smír dle § 99 odst. 1 o. s. ř., nárok žalobkyně uplatněný žalobou není v rozporu s žádnou kogentní občanskoprávní normou. Podle ustanovení §153b odst. 2 o. s. ř. rozsudek pro zmeškání totiž nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2). Meze možnosti rozhodnout rozsudkem pro zmeškání jsou tedy zákonem dány týmiž okolnostmi, jimiž je omezena možnost uzavřít a schválit soudní smír. Znamená to, že rozsudkem pro zmeškání nelze rozhodnout ve věcech, u nichž jejich povaha nepřipouští uzavření smíru, a tehdy, kdyby rozsudek pro zmeškání byl v rozporu s právními předpisy. Právní teorie i soudní praxe zastává názor, že povaha věci připouští uzavření smíru zpravidla ve věcech, v nichž jsou účastníci v typickém dvoustranném poměru, jestliže hmotně právní úprava nevylučuje, aby si účastníci mezi sebou upravili právní vztahy dispozitivními úkony. Z uvedeného vyplývá, že povahou věci je vyloučeno uzavřít smír zejména a) ve věcech, v nichž lze zahájit řízení i bez návrhu (srov. § 13 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, (dále jen „z. ř. s.“)); b) ve věcech, v nichž se rozhoduje o osobním stavu (srov. např. § 13 z. ř. s. ve spojení s §§ 367, 371 z. ř. s.); c) ve věcech, v nichž hmotné právo nepřipouští vyřízení věci dohodou účastníků právního vztahu. Zda smír není v rozporu s právními předpisy je soud povinen zkoumat při rozhodování o schválení smíru. Protože smír je dvoustranným dispozitivním úkonem účastníků řízení, který má základ v hmotném právu, je smír v rozporu s právními předpisy zejména tehdy, jestliže a) dohoda účastníků je z hlediska obecných požadavků kladených na právní úkony neplatná; z tohoto pohledu je v rozporu s právními předpisy i takový smír, který nebyl učiněn určitě a srozumitelně (uvedený požadavek je důležitý také proto, že schválený smír je titulem pro exekuci); b) se přiči kogentním ustanovením zákona nebo je obchází (srov. Bureš, Drápal, Krčmář, Mazanec, Občanský soudní řád, Komentář, I. díl, 6. vydání, 2003, C. H. Beck, str. 332, bod 5 a 6). Konečně rozsudek pro zmeškání nelze vydat dle § 153b odst. 3 o. s. ř. tam, kde by takovým rozsudkem došlo ke vzniku, změně nebo zrušení právního poměru mezi účastníky, jinými slovy, kde by se jednalo o tzv. konstitutivní rozhodnutí.

V posuzované věci se jedná o spor z titulu nesplacení peněžních prostředků ze smlouvy o zápůjčce č. [REDAKCE]. Z toho, co bylo řečeno o přípustnosti uzavření soudního smíru, je nepochybné, že předmětem tohoto řízení jsou subjektivní majetková práva, jimiž mohou účastníci (jejich nositelé) podle jejich povahy i podle příslušných zákonných předpisů volně nakládat, o nichž se rozhoduje ve sporném řízení, a ve kterém tedy účastníci mohou uzavřít smír. Ke shora uvedeným závěrům dospěl Nejvyšší soud ČR ve věci sp. zn. 30 Cdo 641/2005. Nejedná se o konstitutivní rozhodnutí, ale soud právně závazným způsobem deklaruje povinnost žalovaného, jež mu vznikly z uvedeného titulu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, náhradu nákladů řízení v částce 4 720,40 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 800 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 15 751 Kč sestávající z částky 300 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., z částky 300 Kč za jednoduchou výzvu k

plnění dle § 11 odst. 2 písm. h) a. t., z částky 300 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. a z částky 1 740 Kč za účast na jednání soudu dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. včetně tří paušálních náhrad výdajů po 100 Kč dle § 14b odst. 5 písm. a) a. t. a paušální náhrady výdajů ve výši 300 Kč dle § 14b odst. 5 písm. b) a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 3 240 Kč ve výši 680,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného, přičemž odvolacím důvodem jsou jen vady uvedené v ustanovení § 205 odst. 1 písm. a) o. s. ř. týkající se podmínek řízení, věcné příslušnosti soudu, vyloučení soudce (přísedícího) nebo obsazení soudu a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání tohoto rozsudku (§ 205b o. s. ř.).

Nesplní-la žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 14. listopadu 2019

JUDr. Jana Hercíková, v. r.
soudkyně